

vedtage en Dagsorden, hvori man opfordrede Ministeren til med Bistand af sagkyndige Kræfter at lade udarbejde en Fortegnelse over Navne, som der kunde gives Befolkningen Ret til at vælge imellem.

Saa blev der nedsat en Kommission, bestaaende af Professor, Dr. jur. Steenstrup, nuværende Biskop i Aalborg, Frederik Nielsen og Dr. phil. Aksel Olrik, og de fremmede deres Arbejde med stor Hurtighed. Imidlertid gik der alligevel længere Tid, inden Sagen kom frem igen her, men i Samlingen 1900—1901 forelagde den daværende Justitsminister Goos et Forslag for Folketinget gaaende ud paa, at man indtil 1905 — altsaa nu havde man udvidet Tidsrummet betydeligt — skulde have Lov til at antage enten et Stednavn, hvilket man havde Lyst til, eller et Navn ud af en Navnebog, som Ministeren vilde lade udarbejde, eller et Tilnavn, der havde været baaret af ens Fader eller Bedstefader, eller et Navn, som var knyttet til den faste Ejendom, man ejede, og endelig gik Forslaget ud paa at give fraskilte Hustruer, hvis de ønskede det, Ret til Bevis for, at de havde optaget deres Pigenavn. Dette Lovforslag blev atter henvist til og behandlet af et Udvalg, og dette Udvalg opnaaede ogsaa i det væsentlige Enighed med Ministeren om et Forslag, som saa endelig vedtoges her i Tinget i Slutningen af Samlingen 1901. Der var dog et Punkt, hvor der havde staaet en temmelig stærk Kamp her i Tinget, nemlig med Hensyn til, hvorvidt de Navne, som Folk allerede nu havde, eller som de senere tog, skulde være beskyttede mod at tages af andre, eller de ikke skulde være det. Jeg stod som Ordfører for hele Udvalget, men i det Punkt var jeg uenig med Udvalgets Flertal, der var jeg kun Ordfører for et Mindretal, bestaaende af et Medlem af Højre, det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og mig selv. Vi krævede en saadan Beskyttelse, dels for de af private antagne Navne og dels for de Navne, der vare knyttede til Mænd, der vare bekendte i Danmarks Riges Historie. Vi tabte som sagt Slaget paa dette Punkt, men sluttede os derefter til Lovforslaget, som saa vandrede til Landstinget. Der kom det imidlertid ikke videre end til en Iste Behandling, hvorunder navnlig dette Punkt gav Anledning til Forhandling, idet de allerfleste, om ikke alle Talere deroppe, tog det samme Standpunkt, som Mindretallet her i Tinget havde taget, og krævede Beskyttelse for velerhvervede Navne.

Siden den Tid har Sagen saa ligget hen, dog ikke ganske, idet den højtærede Justitsminister, som i det hele har taget sig af denne Sag med en Kraft og Varme, som jeg, og jeg tror Tinget med, skylder stor Taknemmelighed, i Mellemtiden har faaet indført en midlertidig Ordning, den Ordning, som findes opført paa Finansloven for indeværende Aar, og hvorefter enhver for en Afgift af 4 Kr. ved en simpel Anmeldelse til sin stedlige Øvrighed kan antage et hvilket som helst af de Navne, der findes paa en af Justitsministeriet udgiven Navnefortegnelse, der indeholder omtrent 16,000 Navne, saa man skulde synes, der var et rigt Udvalg. Alligevel er denne Adgang ikke bleven stærkt benyttet, det maa man indrømme; det fremgaar af det Bilag, der følger med Landstingsudvalgets Betænkning, i hvilket Omfang den er bleven benyttet; det er ikke saa meget, som Vennerne af denne Sag, og deriblandt jeg selv, kunde have ønsket. Men jeg har ogsaa gjort nogen Erfaring om, hvori det ligger. Det ligger nemlig i vort Folks stærkt konservative Vedhængen ved den gamle Skik — jeg kan gerne sige Uskik — med de usalige sen-Navne, der i Virkeligheden ikke ere Navne, fordi de ikke bidrage til, at den ene kan kendes fra den anden. Man har en Følelse af, at dette burde ændres, man nærer i og for sig Ønske om at gøre en Forandring heri ved at tage et nyt Navn, men at tage det saadan ganske vilkaarlig ud af en Navnebog, det støder en, det synes man vil vække for stor Opsigt og vil synes unaturligt over for Omgivelserne. Man frygter for, at man ikke en Gang selv til enhver given Tid skulde kunne huske, hvilket Navn man har taget. Man har, naar jeg har søgt at drive Folk frem til at tage et andet Navn, svaret: Nej, det synes jeg er saa underligt; men kunde man tage det eller det Navn, som har været knyttet til den paagældende Familie som Øgenavn eller Tilnavn eller til dens Ejendom, det var noget andet; det vilde der være noget mere naturligt i, det vilde findes meget mindre besynderligt. Men saaledes er det jo ikke, thi alle de bestaaende Navne baade paa Personer og Steder ere undtagne i den Navnebog, hvorfra man nu kan tage sit Navn. Derfor hilser jeg med megen Glæde det Lovforslag, der her foreligger, thi det vender Sagen om. Det begrænser ikke Antallet af de Navne, man kan tage, men det begrænser og fastslaar de Navne, man *ikke* kan tage, og lader for Resten alt andet være frit. Det